

A Fairy Tale About Climate Change

Small actions... Big changes!

Featuring Lily the Nature Fairy, Oliver the Brave Boy, Ember the Wise Dragon, Queen Aurora — and the Earth itself.

Փերիների աշխարհը

Հեքիաթ՝ կլիմայի փոփոխության մասին

Լինում է, չի լինում՝ հեռավոր մի երկրում կար մի կախարդական թագավորություն, որը կոչվում էր Կանաչ երկիր։ Այն մի գեղեցիկ վայր էր՝ լի կանաչ անտառներով, գունավոր ծաղիկներով, փայլփլուն գետերով և ուրախ կենդանիներով։ Արևը մեղմորեն շողում էր, թռչունները քաղցր երգեր էին երգում, իսկ մարդիկ խաղաղությամբ ապրում էին բնության հետ ներդաշնակ։

Այս թագավորությունում ապրում էր Լիլի անունով մի երիտասարդ փերի։ Նա ուներ գեղեցիկ թիթեռնիկի թևեր, կրում էր կանաչ զգեստ և օժտված էր հատուկ կախարդական ուժով. իր կախարդական փայտիկը թափահարելով՝ նա կարող էր ծաղկեցնել ծաղիկները և աճեցնել ծառերը։

Լիլին աշխարհում ամեն ինչից շատ սիրում էր իր թագավորությունը։ Ամեն առավոտ նա թռչում էր անտառների վրայով, ջրում ծաղիկները և խաղում կենդանիների հետ։ Նրա լավագույն ընկերը Օլիվերն էր՝ խիզախ և խելացի մի տղա, որը սիրում էր ուսումնասիրել անտառը։ Նրանք հաճախ այցելում էին Էմբերին՝ իմաստուն կանաչ վիշապին, որն արդեն հարյուրավոր տարիներ ապրում էր թագավորությունում։

Ամեն ինչ կատարյալ էր թվում, մինչև որ մի ամառ մի տարօրինակ բան սկսեց տեղի ունենալ։

Օր օրի եղանակը դառնում էր ավելի շոգ։ Գետերը սկսեցին ցամաքել, ծաղիկները կորցրին իրենց գույները, իսկ ծառերը շագանակագույն դարձան։ Կենդանիներն ամենուր սնունդ և ջուր էին փնտրում, բայց գրեթե ոչինչ չէին գտնում։

Լիլին թռավ անտառի վրայով և բացականչեց.
— Ի՞նչ է կատարվում մեր գեղեցիկ տան հետ։ Ինչո՞ւ են ծառերը մահանում։

Օլիվերը նայեց ցամաքած գետին և ասաց.
— Մենք երկար ժամանակ բավարար անձրև չենք ունեցել։ Նույնիսկ կենդանիներն են ծարավ։

Հանկարծ երկինքը մթնեց, և նրանց ոտքերի տակից մի մեղմ ձայն լսվեց։
— Խնդրում եմ… օգնե՛ք ինձ։

Լիլին ու Օլիվերը զարմացած նայեցին շուրջը։
— Ո՞վ ասաց դա, — հարցրեց Օլիվերը։
— Ես Երկիրն եմ, — պատասխանեց ձայնը։ — Հազարավոր տարիներ ես հոգ եմ տարել ձեր մասին՝ ձեզ ջուր, սնունդ և գեղեցիկ տուն տալով։ Բայց հիմա ես հոգնել եմ և ցավ եմ զգում։

Երկրի վրա հայտնվեց մի կախարդական դեմք, և արցունքները հոսեցին նրա այտերով։
— Ինձ ջուր է պետք, — շշնջաց Երկիրը։ — Իմ գետերը ցամաքում են, իմ անտառները վերանում են, իսկ հողը չորանում է։ Առանց ձեր օգնության ես չեմ կարող առողջ մնալ։

Լիլին մեղմորեն դիպավ գետնին և ասաց.
— Մի՛ անհանգստացիր, սիրելի՛ Երկիր։ Մենք կանենք ամեն ինչ, ինչ կարող ենք, որպեսզի օգնենք քեզ։

Լիլին ու Օլիվերը շտապեցին դեպի Էմբերի քարանձավը՝ նրա օգնությունը խնդրելու։ Երբ Էմբերը լսեց Երկրի աղաղակի մասին, տխուր իջեցրեց գլուխը։
— Ես վախենում էի, որ այս օրը կգա, — ասաց նա։ — Կլիման փոխվում է, որովհետև մեր մոլորակը տաքանում է։ Չափազանց շատ վառելիք այրելը մթնոլորտ է արտազատում գազեր, որոնք պահում են ջերմությունը։ Անտառները հատելը և շրջակա միջավայրն աղտոտելը ավելի են խորացնում խնդիրը։

Օլիվերը հարցրեց.
— Բայց ինչպե՞ս կարող ենք փրկել Երկիրը։

Էմբերը բացեց իր հսկայական թևերը և պատասխանեց.
— Մենք պետք է միասին աշխատենք։ Պետք է խնայենք ջուրը, ծառեր տնկենք,

նվազեցնենք աղտոտումը և պաշտպանենք բնությունը։ Նույնիսկ ամենափոքր գործողությունը կարող է օգնել։

Լիլին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և ասաց.
— Ուրեմն թող մեր արկածը սկսվի։

Էմբերը Լիլիին տվեց մի փոքրիկ ոսկե սերմ։
— Սա Հույսի սերմն է, — բացատրեց նա։ — Այն կվերածվի կախարդական ծառի, բայց միայն այն դեպքում, եթե Կանաչ երկրի բնակիչները սովորեն հոգ տանել իրենց մոլորակի մասին։

Լիլին զգուշությամբ դրեց սերմը գրպանը, և երեք ընկերները ճանապարհ ընկան՝ իրենց թագավորությունը փրկելու։

Սկզբում Լիլին ու Օլիվերը գնացին գյուղ և հավաքեցին բոլոր բնակիչներին։

Լիլին բացատրեց.
— Մեր Երկիրը տառապում է։ Մենք պետք է դադարենք ջուրը վատնել, անջատենք լույսերը, երբ դրանց կարիքը չունենք, և մաքուր պահենք մեր գետերը։

Ոմանք զարմացան։ Մյուսները կարծում էին, որ մեկ մարդը չի կարող որևէ բան փոխել։

Մի ծերունի ասաց.
— Մենք ընդամենը մի փոքրիկ գյուղ ենք։ Ինչպե՞ս կարող ենք փրկել ամբողջ մոլորակը։

Օլիվերը ժպտաց և պատասխանեց.
— Եթե յուրաքանչյուրն իր փոքրիկ ներդրումն ունենա, ապա միասին մենք շատ մեծ գործ կարող ենք անել։

Վերջապես գյուղացիները համաձայնեցին օգնել։ Նրանք մաքրեցին գետերը, հավաքեցին աղբը, հարյուրավոր ծառեր տնկեցին և սկսեցին վերամշակել թափոնները։ Ընտանիքները սովորեցին խնայել ջուրը, իսկ մարդիկ սկսեցին կարճ ճանապարհների համար մեքենաներ օգտագործելու փոխարեն քայլել կամ հեծանիվ վարել։

Միևնույն ժամանակ Լիլին իր կախարդանքով օգնում էր վնասված բույսերին կրկին աճել, իսկ Էմբերը ջուր էր տանում անտառի ամենաչոր հատվածները։

Այնուամենայնիվ, թագավորությանը դեռևս անհրաժեշտ էր խիզախության մի վերջին քայլ՝ իր կախարդական ուժը վերականգնելու համար։

Լիլին ու իր ընկերները գնացին արքայական ամրոց՝ հանդիպելու Կանաչ երկրի բարի տիրակալին՝ թագուհի Ավրորային։

Թագուհին ուշադիր լսեց նրանց պատմությունը և պատուհանից նայեց չորացած դաշտերին։
— Ես կարծում էի, որ մեր թագավորությունը միշտ գեղեցիկ է լինելու, — տխուր ասաց նա։ — Երբեք չէի գիտակցել, թե մեր գործողությունները որքան կարող են վնասել բնությանը։

Լիլին ցույց տվեց նրան ոսկե սերմը և բացատրեց, որ այն կարող է վերականգնել թագավորությունը, բայց միայն այն դեպքում, եթե բոլորը խոստանան պաշտպանել Երկիրը։

Թագուհի Ավրորան կանգնեց իր ժողովրդի առաջ և հայտարարեց.
— Այսօրվանից մենք կպաշտպանենք մեր անտառները, կխնայենք ջուրը, կնվազեցնենք աղտոտումը և հոգ կտանենք յուրաքանչյուր կենդանի արարածի մասին։

Մարդիկ ուրախությամբ բացականչեցին և խոստացան պահել իրենց խոսքը։

Միասին նրանք ոսկե սերմը տնկեցին թագավորության կենտրոնում։ Բոլորը ձեռք ձեռքի բռնեցին նրա շուրջը, փակեցին աչքերը և երազանք պահեցին՝ ավելի առողջ մոլորակի համար։

Հողից մի փոքրիկ կանաչ ծիլ դուրս եկավ։ Այն աճեց ավելի ու ավելի բարձր, մինչև վերածվեց հիասքանչ կախարդական ծառի՝ փայլող տերևներով և ոսկե ճյուղերով։

Երկնքից մեղմ անձրև սկսեց տեղալ։ Չորացած գետերն աստիճանաբար լցվեցին ջրով, ծաղիկները բացեցին իրենց թերթիկները, իսկ ծառերը կրկին կանաչեցին։

Թռչունները վերադարձան անտառ, թիթեռները սկսեցին պարել ծաղիկների վրայով, իսկ կենդանիները վերջապես գտան մաքուր ջուր խմելու համար։

Երկիրը ջերմորեն ժպտաց և ևս մեկ անգամ խոսեց.
— Շնորհակալությո՛ւն, իմ սիրելի՛ ընկերներ։ Ձեր բարությունն ինձ հույս է տվել։ Հիշե՛ք, որ ինձ միայն կախարդանք պետք չէ։ Ինձ պետք են մարդիկ, որոնք սիրում են ինձ և ամեն օր հոգ են տանում իմ մասին։

Լիլին գրկեց կախարդական ծառը, Օլիվերը ուրախ ծիծաղեց, իսկ Էմբերը երջանկությամբ բացեց իր թևերը։

Թագուհի Ավրորան նայեց իր ժողովրդին և ասաց.
— Երկիրը պարզապես այն վայրը չէ, որտեղ մենք ապրում ենք։ Այն մեր տունն է, և այն պաշտպանելը բոլորիս պարտականությունն է։

Այդ օրվանից Կանաչ երկրի բնակիչներն ապրում էին բնության հետ ներդաշնակ։ Նրանք երբեք չմոռացան ջրի համար Երկրի աղաչանքը և իրենց երեխաներին սովորեցրին հարգել ու պաշտպանել մոլորակը։

Ամեն անգամ, երբ որևէ մեկը ջուր էր վատնում կամ աղբ նետում գետնին, նրանք հիշում էին այն օրը, երբ Երկիրը օգնություն խնդրեց։

Եվ նրանք բոլորը երկար ու երջանիկ ապրեցին։

Հեքիաթի խրատը

«Երկիրը մեր տունն է, ջուրը՝ մեր կյանքը, իսկ մեր մոլորակը պաշտպանելը բոլորիս պարտականությունն է»։

Եկե՛ք դառնանք Երկրի հերոսներ։ Խնայե՛ք ջուրը, ծառե՛ր տնկեք, վերամշակե՛ք թափոնները, անջատե՛ք չօգտագործվող լույսերը և հոգ տարե՛ք յուրաքանչյուր կենդանի արարածի մասին։ Փոքրիկ քայլերը կարող են մեծ փոփոխություններ բերել։